

[Henry Christensen.]

Se, havde man fulgt denne alternative politik samtidig at sige nej til de yderligere besparelser, der nu foreslås, og de indtægter, der nu foreslås, så ville vi køre ud i en helt forrygende inflatorisk udvikling i Danmark, så ville vi i sandhed fjerne os fra målet: ligevægt i Danmarks betalingsforhold og udenrigshandel. Spørger man derfor om alternativ politik, så må man nødvendigvis have i erindring det, vi har været stillet over for igennem de seneste måneder.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard: Hr. Haunstrup Clemmensen sagde, at det oversteg langt hans evner at forstå, hvordan en rationering kunne løse nogle af disse spørgsmål, der er for i dag. Det var ophævelsen af rationeringen, der medførte sammen med fastholdelsen af en bestemt rente, at der blev pumpet alle disse penge ud, og det har været med til at skabe de problemer, vi har i dag. Hvis man ikke havde ophævet den rationering, så havde man ikke haft så mange af disse problemer. Men man kan derudover, når nu ulykken er sket, sørge for, at der f. eks. ikke bliver pumpet obligationer ud i fremtiden til bestemte former for byggeri, f. eks. luksusbyggeri. Jeg går ud fra, at det er noget af det samme, som økonomiministeren ønsker indført gennem den endelige reform af realkreditsystemet. Hvorfor kan vi ikke lave en midlertidig rationering af obligationerne, der indeholder noget af det, vi vil nå frem til, når vi får opbygget et nyt realkreditsystem? For der er jo tale om en rationering.

I øvrigt mener jeg, vi bør overlade afgørelsen af takt- og tonespørgsmålet til folketingets formand. Jeg overlader det trygt til folketingets formands skøn, om jeg bryder takt- og tonereglerne her i folketinget. Derimod er jeg knap så tryk ved at overlade det til hr. Haunstrup Clemmensen.

Aksel Larsen: Finansministeren kan ikke lide, at jeg siger, det er regeringens skyld, og så kommer han med en del bemærkninger, som egentlig ingen steder hører hjemme, om, at det siger hr. Aksel Larsen altid undtagen i den korte periode, hvor han var lige ved at få regeringsansvar.

Nu må jeg sige, at for det første kan jeg

erindre en 2-3 år før den 15. december 1967, hvor man såvel fra det konservative folkeparti som fra venstre her i salen og i de to partiers presse bestandigt hørte, at alle ulykker, alle ubehageligheder, det var den da siddende regerings skyld; så den metode at snakke på, den kender finansministeren godt.

Dernæst vil jeg tillade mig at spørge: hvem er det, der har hovedansvaret for landets politik og for de følger, denne politik kan medføre, andre end regeringen, og navnlig når regeringen har et så absolut flertal som den regering, vi har her i dette øjeblik? Det må vel være regeringen, der har ansvaret. Jeg ved godt, man kan sige: så kom der noget udefra, og så kan man sige som hr. Haunstrup Clemmensen: det var totalt uforskyldt, vi kunne ikke vente det og havde ingen indflydelse på det. Men man må tillade mig at anfægte sådanne påstande, for når man igennem hele sin regeringstid har ført en forkert økonomisk politik, derved at man satsede på finanspolitikken og lod pengepolitikken have det så godt eller dårligt, den kunne have det, så skulle det jo gå galt.

Statsministeren har her sagt noget om, at regeringen kunne da ikke foretage en forhøjelse af diskontosatserne før den franske folkeafstemning, og herefter måtte den da vente, til den så, om der kom nogen anstændige resultater ud af de store centralbankers forhandlinger. Ja men tillad mig at sige, at det er jo ikke dér, grundlaget for det hele ligger, det er ikke dér, begyndelsen blev gjort. Forholdet er det, at regeringen i tyrkertro til, at en finanspolitisk stramning ville kurere alt, tillod pengepolitikken at løbe løbsk, den begunstigede den, den ophævede obligationsrationeringen, den satte diskontoen ned, og den ventede så længe som muligt med at ændre denne politik. Jeg er ganske klar over, at det var først, da nationalbankdirektøren endelig mandede sig op til at sætte trumf på, at regeringen foretog dels en ændring af kreditforholdene, dels en forhøjelse af diskontoen fra 6 til 7 pct. Jeg vil tro, at regeringen burde have gjort dette noget før, men det gjorde den ikke, den holdt igen så længe som muligt, og dermed lagde den grunden for en del af de ulykker, vi har at slås med. Derfor kan man ikke klare den på den måde, at man vil give den